

Raoul Vaneigem

Acratie en zelfbeheer

Op naar een samenleving die breekt
met alle vormen van onderdrukkende overheden

Acratie et autogestion
éditions Acratie, 2024

Achterflap

We hebben gedurende tienduizend jaar niets anders gekend dan onderdrukkende overheden die er onder de meest verscheiden motieven prat op gingen, zich in te zetten voor ieders geluk. De handelsbeschaving heeft onze geschiedenis belast met een vervloeking waar we tot in onze opstanden toe voor buigen. Zo maakten we van de Mens de schaamte van de mensheid. De acratie is geen hersenschim en geen uitdaging, het is de existentiële en sociale ervaring van een terugkeer naar de waardigheid van de vrouw, de man, de natuur die weigeren nog langer te worden vermalen door de mechanismen van het Profijt.

Onze dank aan schilder Beatriz Aurora die de omslagafbeelding [un pueblito feliz] van het boek schonk.

In steun aan Serge en aan zijn strijd tegen de onmenselijkheid*

* Het gaat hier over de jongeman die zwaar gekwetst werd door de politie in Sainte Soline gedurende de betoging tegen de megawaterbekkens tijdens een ecoverdediging van het leven. Hij is recent uit coma ontwaakt.

[Opmerkingen, referenties of verduidelijkingen staan tussen vierkante haakjes, GC.]

Inhoud

Inleiding

1 Stand van zaken

Het bankroet van het kapitalisme is een teken van het bankroet van de uitbuiting van de mens door de mens.

De encscenering van een burgeroorlog.

Angst is de grote roerganger.

Strategie van de zondebok.

Wanorde is een terechtwijzing van de Orde van het Profijt.

Wederzijdse hulp schaft de reflex van de roofzucht af.

2 Bankroet van het antikapitalisme

Het wegwijnen van het kapitalisme houdt een vernieuwing van de subversie in.

Doeltreffendheid en schadelijkheid van het militantisme.

Het is absurd beroep te doen op strijdvormen waarvan het verleden het aliënerende karakter heeft aangetoond.

3 Voor het overstijgen van de burgerlijke gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid

Burgerlijke ongehoorzaamheid en sabotage.

De laatste lichtjes van de intellectualiteit.

De Gele hesjes, nevenverschijnsel van een hereniging met het leven.

4 Wat is Acratie ?

Elementen ter versteviging van de grondslagen van een acratistische samenleving.

Inleiding

*"We worden niet geboren om te werken,
we worden geboren om te leven."
Constant Malva, mijnwerker en schrijver.*

Dit is geen manifest noch een toonbank van ordewoorden. Het is hoogstens een tuin met aforismen waar de uitnodiging tot kuieren de lezer de toestemming geeft te plukken en te koesteren wat hem gepast lijkt voor zijn existentiële en sociale emancipatie.

Ik heb de indruk dat de afgang van het hebben en van de roofzucht de wederzijdse hulp weer tot leven wekken en de voorrang van het zijn herstellen, de basis van ons bestaan.

Ik kom terug op het oorspronkelijke opzet van de menselijke soort door te mikken op een ommekeer van perspectief zodat het project om te leven komaf kan maken met een ontaarde dood. De intelligentie van het autonome individu zal een einde maken aan de individualist en zijn egoïstische berekening.

Het komt er in feite op neer een samenleving te beginnen met zij die ervan deel willen uitmaken. Dit was de inspiratie waaraan alle opstanden uit het verleden hun verkwikkende adem dankten. Het is aan de inversie ervan dat de ergste wonden van de geschiedenis te wijten zijn. Het creatieve genie van enkelen is van aard om de dwaasheid van velen uit te wissen. De domheid verzekert zich van haar achterban door te rekenen, de gevoelige intelligentie is een mateloze resonantie die zich eindeloos verspreidt.

1

Stand van zaken

Het bankroet van het kapitalisme is een teken van het bankroet van de uitbuiting van de mens door de mens.

Het rijk van het profijt vergiftigt de lucht, het water, de aarde. Het doodt soorten, verdroogt de harten en het bewustzijn. Iedereen is het erover eens. De verontwaardiging doet dienst als troost, het verdriet gaat door als een bewijs van luciditeit. *De fabriek van de mening maakt onverschillig voor wat niet Macht en geld is.*

Er is niemand, er is geen enkele sociale organisatie die niet het stempel draagt van de roofzucht en haar geweld. *Alleen de menselijke zin heeft het voorrecht een onderscheid te maken tussen de natuurlijke predatie, erfenis van onze residuele dierlijkheid, en de ontaarde roofzucht, afkomstig uit een systeem dat de aarde plundert uit winstgevend oogmerk.*

Het gevoel voor een voldongen feit te staan, banaliseert de ontmenselijking. De schouders ophalen voor het onvermijdelijke is een teken van aanvaarding, zelfs van instemming. "Wat kunnen we eraan doen?" *Het ergste is niet die vraag, maar het impliciete antwoord dat het avontuurlijke uitproberen van mogelijkheden ontmoedigt.*

De handelsmaatschappij probeert van *het einde van haar wereld*, het einde van de wereld te maken, ze verspreidt een verderfelijke atmosfeer. Het lijkt erop dat die niet te ademen lucht iedereen aantrekt die aan het stikken is en die denkt beter te zullen ademen door anderen te verdrücken. In de ziekelijke verbeelding van de zelfvernietiging, zal de geur die uit Auschwitz en de goelags sijpelt binnenkort niet meer zijn dan de gewone wasem van het rottende kapitalisme. Hier woekert de kiem van de emotionele pest. *Overal waar de tirannie van het hebben heerst, steekt de dodendans van het ongenoegen de kop op.*

Het overleven is bestemd voor wat het leven belet : *de noodzaak om te werken, niet voor het dagelijks brood, maar voor het onontbeerlijke geld om het te kopen.* Niets bestemt meer voor tot een vroegtijdige dood dan het leven dat men in zichzelf doodt.

Het is geweten, de kapitalist verkoopt tot de koord toe waarmee hij zal worden gehangen. Het belang dat de beurspeculaties kregen, is er de bevestiging van. *In spreidstand tussen het virtuele en het reële, schraapt de economie van het Profijt haar laatste grondstoffen bij elkaar door haar instorting te rentabiliseren.*

De verwoestijning van de planeet brengt zeden en opvattingen samen in een informele *partij van de dood*. De chaos is geroepen te heersen als gevolg van de absolute vrijheid die wordt toegekend aan de competitie en de concurrentie.

We worden ondergedompeld in een omgekeerde wereld waar onze verzuchting om te leven in de ban is van *een ontaarde dood*. De schaduw van deze dood, aangewakkerd door angst, is op zich een instrument van de Macht.

Iedereen wordt in zijn dagelijkse bestaan geconfronteerd met de aberratie van de omgekeerde wereld. Alhoewel we weten dat kanker een gevolg is van de woekering van cellen, komt de wetenschap tussenbeide – met een geweld opgedrongen door spoed – om de dode cellen uit te roeien in plaats van preventief de woekering, die tot de zelfvernietiging

leidt, te verhinderen. We kennen het verschijnsel van de immuniteit, we hebben de kracht leren kennen van de cellen om zich te herstellen, maar de wetten van het Profijt veroordelen de wetten van de natuur.

De handelsmaatschappij is kankerverwekkend. De menselijke samenleving is immunitair.

De encenering van een burgeroorlog.

Verdringing en uitbarsting. Met haar hoogdravende retorica was de uitspraak van Joseph Prudhomme nooit minder waar : "De strijdswagen van de Staat vaart op een vulkaan."

Frustratie en nijd zijn het fulminaat van onvermijdelijke vuurzeeën. Het gezang van de haat en het gejammer van de doorbroken solidariteit vormen een cacofonie waaruit de emotionele pest haar doodsdeuntjes puurt.

Gevreesd, verwacht, zelfs heimelijk verhoopt, doorbreken de aanslagen en de waslijst aan moorden zonder rijm of reden de verschrikkelijke verveling die overal aan vastkleeft. Ze foppen als het ware de teleurstelling van een grote omwenteling waar velen niet meer in geloven. *De markt van de dood heeft nood aan steeds nieuwere eigentijdse apocalypsen.*

Door zelfvoldaan haar parasitisme en haar wanpraktijken tentoon te spreiden, lokt de Macht de opstand uit en maakt zich sterk die neer te slaan. Gisteren verstopte de corruptie haar schaamte. Vandaag verheerlijkt ze haar zwendel. De leugen, die zich sluierde, staat nu te pochen. De boodschap is klaar en duidelijk : "Jullie stormen van verontwaardiging zijn even tevergeefs als jullie betogingen tegen de klimaatverandering."

Geweld waarborgt Macht. Het verzekert het voortbestaan van de Staat. Het verleent de Staat een realiteit die ze niet meer heeft. Het bewijst *de efficiëntie van haar onmacht.*

Waarom zich nog zorgen maken over rechtvaardigingen ? *Wapens en drugs zijn de laatste pijlers van de economie van het profijt.* De moeilijkheid om te leven voedt de drugshandel. De oorlog tegen het leven militariseert de neuroleptica. Wat ontsnapt aan het zwaard rijdt zich vast in het slop.

De getto's van de rijken maken de wet uit, de getto's van de armen ondergaan die. De "verwildering" van de buitenwijken is het gevolg van onleefbare omstandigheden die doelbewust worden verergerd door de Macht van maffia en Staat. Men moet het niet hebben over verwildering, maar over opkropping, stuwing of verdringing in de betekenis die Fourier en Reich eraan geven : een psychologische en sociale obstructie, een versperring, een karakteriële blokkering met verstikkend gevolg veroorzaakt door een gesloten wereld. In het zwarte licht van wat Albert Libertad de "cultus van het aas" noemde, is de *chaos georganiseerd door de verpaupering*, tegelijkertijd een in het heden geleefde werkelijkheid als een voorstelling van een geprogrammeerde toekomst.

Iedereen gedrogeerd, iedereen onderworpen ! Wanneer de narco-farmacopee niet meer volstaat, verspreidt de officiële leugen onder de naam terrorisme – toe te schrijven aan de agressiviteit van de Staat zowel als aan die van wanhopige en gefrustreerde individuen – een emotionele pest die de strategie van de zondebok en een weerzinwekkende electorale vriendjespolitiek aanzwengelt. Er is echter maar één woord voor de barbarij van de Macht, welke kleur die ook heeft, en dat is ONMENSELIJKHEID.

Angst is de grote roerganger.

De angst bestuurt. Ze was een verstandig raadgeefster van de Macht. De Staat heeft geleerd zijn groeiende zwakzinnigheid te verhullen door het schikken van de elementen van een spektakel met als doel rusteloosheid te verspreiden. De veerkracht van een steeds weer opspringende epidemie takelde af. De nucleaire vogelverschrikker heeft moeite om te overtuigen. De dreiging van een invasie van buitenaardse wezens is in concurrentie met die van migranten, uitgespuwt door de zee en dragers van onze ergste waandenkbeelden. De *episodische opstanden* daarentegen, verlenen een onweerlegbare geloofwaardigheid aan de voorlopers van een burgeroorlog, Fantomas is terug !

Regeren door angst is een tastbaar bewijs voor de angst om te regeren.

Het uitgangspunt van het schuldgevoel is *zichzelf pijn doen om anderen pijn te doen.*

Iedereen weet dat de woede van de huidige en in aantocht zijnde opstanden, drager is van een wereldwijd inferno. Is de Staat klaar voor een louterende repressie ?

Wie heeft baat bij de groeiende haat, racisme, agressiviteit, opzichtige verloedering die van Frankrijk een cloaca maakt ? Vooral de beheerders van het Profijt, die zich vrij en ongestraft met hun zaakjes kunnen bezig houden – van schaliegas tot kunstmatige intelligentie, van wapenhandel tot promotie van antipsychotica.

Weinig analisten hadden oog voor de tussenkomsten van de krachten van de zogeheten Ordehandhaving op het schaakbord van het moorddadige geweld. De repressieve inflatie, geroepen de politieke leegte op te vullen, dreef hen van Staatsambtenaren naar een militie die, in een republiek van huurlingen, haar woord te zeggen heeft. De verleiding pretoriaanse garde te spelen is groot, ze zal haar toestaan de meester af te zetten en een andere te kiezen. Van de ene parodie in de andere struikelend, belanden we bij een Staatsgreep zonder Staat !

Strategie van de zondebok.

Zonder het geweld, dat hij opwekt en onderdrukt, kan de Macht niet bestaan. Trouwens, dit is een situatie die zich wel eens tegen hem zou kunnen keren. Geen predator, geen roofdier, of hij wordt vroeg of laat zelf prooi.

De bekrompenheid van *het economische bestaan* maakt splinterbommen van de goed genoemde "stervelingen". De nijd van de weerzin zaait angstige en alles ontbindende radeloosheid. Het verlies van bewustheid desoriënteert de woede. In plaats van de verantwoordelijken van het wanbeheer aan te pakken, laat het zich misleiden, richt het zich op zoenoffers, zich uitlevend op de zwarte, de grijze, de witte, de rosse, de kleurling, de kleurloze, de rechte en de scheve.

De chaos dient de voorstanders van autoritaire instanties, op de hielen gezeten door hun tegenstanders. De hoop te verdelen om te heersen verlengt het bestaan van de Staat die het oude sociale contract en de garanties van het "gemene goed" hopeloos achter zich laat om niet meer te zijn dan *de gewapende arm van de financiële machten.*

Een hypocrisie gevoerd met tromgeroffel ontketent de verontwaardiging van het ene en het andere kamp in een opeenvolging van oorlogen. Nochtans wordt het lijden van vrouwen, mannen, kinderen, dieren bezwijkend onder bommen, systematisch ontdaan van

zijn ondraaglijke realiteit. De maffia's van de wapenhandel, steunpilaar van het ondergaande kapitalisme, zijn druk bezig, alsof het niets is, met een voortdurende schoonmaak van de Geest.

Waar de hiërarchie heerst, stagneert het racisme, de uitsluiting, de scheiding, de verbanning uit zichzelf.

De emotionele pest is inherent aan de Macht. Ze is er als het ware de lijm van.

Wanorde is een terechtwijzing van de Orde van het Profijt.

Terwijl ze er prat op ging te ontsnappen aan de ijzeren hand van de dictaturen, heeft de handelsdemocratie fluwelen handschoenen aangetrokken. De bloei van het consumentisme speelde in haar voordeel. De dingen zijn veranderd. Sinds de crisis van de sector van de consumptie, predikt de nieuwe noodzaak de deugden van het ascetisme – liefst door middel van arbeid. Ze zweert zonder scrupules het hedonisme af, gisteren nog aangemoedigd door de markt.

Op welke manier zal de Staat zijn geprogrammeerde ondergang proberen te verdoezelen ? De aanpak van de gezondheids crisis volgens het veiligheidsdiscours is voorbeeldig geweest. Volstond een vingerknip niet om een heel volk naar het hok te sturen waar het zich gewillig zelf opsloot ? Een handvol "kleine garnalen" kreeg toen zoveel macht toegeschreven dat de listigste tirannen uit het verleden hen zouden hebben benijd. Maar vandaag, hoe moet een dergelijke hocus-pocus worden herhaald ?

Mei 1968, de *Indignados* [15 mei-beweging], het coronavirus, oorlogen in Oekraïne en elders, aanmoediging van wettige en onwettige moorden, alles gaat de goot in van een spektakel waarvan de journalistieke onthullingen het ritme van de vergankelijkheid aangeven. Het verschijnsel heeft misschien nog een diepere betekenis : nu de handelsbeschaving op haar einde loopt, *wordt alles in stelling gebracht om ons ervan te overtuigen dat er geen andere Geschiedenis bestaat dan die van onze instemming om van het aardoppervlak te verdwijnen.*

De oude slogan "Geniet vandaag nog want morgen zal het erger zijn" begeleidt de zelfvernietiging van een absurd systeem met zijn klaagzang. Maar hoe kunnen we vergeten dat de *fusionele wederzijdse hulp*, en er is geen menselijk leven mogelijk zonder, zich op hetzelfde moment in ons lichaam herstelt ?

Wederzijdse hulp schaft de reflex van de roofzucht af.

Verstoken van het menselijke bewustzijn dat het leven weer in evenwicht brengt, moet het leven de wilde woekering zelf aanpakken door haar overschotten te vernietigen. Zoals duidelijk wordt aangetoond door de overvloed aan bommen en kinderen die worden uitgedund. Wouden en kinderen herrijzen uit kadavers. Wat de mensen betreft mag men zich terecht afvragen of het gemak waarmee ze zich overgeven aan slachtpartijen, oorlogen, epidemieën niet kan worden vergeleken met de collectieve zelfmoord van lemmingen.

De ontmenselijking die wordt veroorzaakt door de wetten van de concurrentie en de competitie maakt van de roofzucht, de predatie een universele manier van bestaan. We zijn de tegenvoeters van de pre-agrarische samenlevingen, van de gebruiken van wederzijdse hulp die verantwoordelijk zijn voor een evenwicht en een alliantie met de

natuurlijke omgeving.

Het "uit de weg, dit is mijn plaats" gehoorzaamt aan een wet van de primitieve jungle die door de uitbuiting van de mens door de mens historisch werd omgezet in een sociale jungle. De gebruiken van toe-eigening en van competitie, eigen aan het handelssysteem, gaven voorrang aan de lijn van predatoren, roofdieren. Ze hebben de agressie *beschaafd* en de wederzijdse hulp, die overheerst bij de dichtst bij de mens staande zoogdieren, in diskrediet gebracht.

Het is tezelfdertijd niet tevergeefs dat onze menselijke evolutie ons de mogelijkheid gaf *ons hybride statuut van mens en beest te overstijgen* door onszelf en de wereld vorm te geven. De armoede in deze wereld is immers zo groot dat, tenzij er van kop tot teen in ondergedompeld te zijn, men slechts het verlangen kan hebben die helemaal op zijn kop te zetten.

Ik zet niet in op *een onverwacht overslaan van de zeden van de sociale jungle van het overleven in een levensstijl*, eindelijk aangepast aan de bestemming van de vrouw en de man. Ik heb daarentegen vertrouwen in de strijd van de levenswil tegen zijn beperkingen en tegenwerkingen. Er is een passie van de opstand die, in een en dezelfde niet te onderdrukken neiging, aan de ontmanteling van het karakteriële pantser werkt en de tandwielen van het winstbejag aan het knarsen brengt.

De slaap van de berusting is diep, maar het ontwaken van enkelen heeft uit resonantie een uitwerking op de wereld die verhindert dat het snurken van de menigte een doodsreutel wordt.

Thoreau en Rosa Parks zijn bijzondere voorbeelden van de mogelijke gevolgen van de roekeloosheid van het initiatief van enkelen waarvan het plots lijkt alsof ze gedragen worden door *de poëzie van de bevrijding*. Onder de stinkende domper van de collectieve boetedoening broedt een verlangen naar al wat leeft waar geen enkele Macht, progressief noch conservatief, ooit het einde van zal zien.

De creatie is de school van de vrijheid. Ze maakt allergisch voor alle vormen van Macht. We zullen leren ons erop toe te leggen terwijl we de honden het onder mekaar laten uitzoeken, blaffend de bevelen van de meester opvolgend.

Geen enkel onderwijs is ontvankelijk indien het de competitie niet uitroeit, indien het de emulatie, het nadoen en het zich eigen maken, niet bevoordeelt, opening naar *het genieten van de zelfoverstijging*.

Bankroet van het antikapitalisme

Het wegwijzen van het kapitalisme houdt een vernieuwing van de subversie in.

De gevoelige intelligentie heeft haar uitwerking door resonantie. De intellectuele intelligentie communiceert met een mechanisch geratel. Het tweede is functioneel, het eerste poëtisch.

Wat ik aanvoel als mijn levensdrift, wezensdrang, *devoir-être*, is mijn wezen in wording.

De samenlevingen van wederzijdse hulp zijn die van de individuele autonomie. Lijkt het er niet op dat, door een terugkeer naar de bron, *de biologische drift, de levenslust een einde maken aan de geschiedenis* die de wegen van de natuur en van haar loutering tegenwerkte ?

Het geweld is niet het probleem, wel het gebruik dat we eraan toekennen. Ofwel gaat het om dit losrukken uit het leven, waardoor we de logica van de ondergang van het leven en van de Aarde onderschrijven. Ofwel herstellen we de energie van de levenslust die de dictatuur van het Profijt in de zelfvernietiging investeert. Voor ze werd omgekeerd en in tegengestelde zin werkzaam werd, was ze toch de kracht waaruit onze vitaliteit ontspringt ?

In het licht van de wereldwijde opstanden beleven we een heropleving van *ons scheppend vermogen waarvan de Goden lang geleden de akte van toe-eigening, usurpatie mee ondertekenden*. Het is gedaan met de plunder die, door op te roepen tot het opofferen van het leven, *de cultus van de universele arbeid* invoerde. Hoe kan je niet antwoorden met een grote feestelijke schaterlach op de belachelijkheid van de Macht, mediterend over zijn voortbestaan terwijl alles wat er ooit op werd gebouwd, vandaag op instorten staat ?

De zelfbeheerde samenlevingen zijn van aard het herontdekte en verfriste menselijke genie te stimuleren. Bij iedereen ontwaakt de bewaker van de bestemming die de oude Grieken de *daimôn* noemden.

De aarde, bevrijd van de toe-eigening, wordt aan het vrije genot teruggeschonken. Het heeft zicht op een overvloed die door de financiële roofzucht opdroogde en werd gesteriliseerd.

Doeltreffendheid en schadelijkheid van het militantisme.

Het gewicht van de onderdrukking is het enige dat het systeem dat ons bestuurt nog rest. De inertie speelt in zijn voordeel. In het onze speelt de steeds weer herboren levenskracht. Die levert ons het nodige om de machinerie van het profijt te doorbreken ware het niet dat ze zelf plooit onder het gewicht van een verleden, bezwaard door het overboord gooien van de vrijheid, aangetast door de herkauwde bitterheid van de tegenslagen.

Elke opoffering is een slag die het leven wordt toegebracht. Het offer betaalt de prijs van de levende uitbundigheid. Telkens het militantisme zich afkeert van het leven onder het voorwendsel het te verdedigen, militariseert het zich, wordt het hiërarchische principe hersteld, *wordt de geleefde ervaring omgedraaid in organisationele Macht*.

Het activisme dat aan de alarmbel trekt in politieke, sociologische, militante, intellectuele termietenheuvelds, houdt zich bezig met het onmisbare afbakenen van de strijd. Het vormt een observatorium van de opstanden, het stelt een kaart op die de bundeling van krachten en wederzijdse steun mogelijk maakt. Maar opgepast al wie, teleurgesteld door de mooie en vrijgevege bedoelingen, duldt dat het gebroed van gevers van richtlijnen zich in haar midden nestelt.

We worden van in de kindertijd gemilitariseerd. Zelfs onze opstanden lopen in de pas.

Het is aan de lokale autonome collectieven om de problemen aan te pakken waarmee ze worden geconfronteerd. Het is allerbelangrijkst dat hun beslissingen in algemene vergaderingen worden genomen, niet onder de hoede van comitees of raden, geïnspireerd op de opperste sovjets, een grimmige herinnering.

De zelfverdediging van al wat leeft is een spontane reactie van individuen en collectieven tegen het binnendringen van vernietigende ondernemingen. Ze zet immunitaire netwerken in gang die vergelijkbaar zijn met de reacties van ons organisme tegenover ziekte of onevenwicht.

Het menselijke bewustzijn wekt het lichaam voor een realiteit die zowel persoonlijk als sociaal is. Ze maakt van lokale collectieven ruimten die de reacties op agressies laten rijpen, waar ze de tijd krijgen om te experimenteren met de gedemilitariseerde strijd, een subversie waarvan de vindingrijkheid een antwoord biedt tegen de agressiviteit en aan de hand van pesterijen een guerrilla voert van een leven dat niet doodt.

De radicaliteit maakt een einde aan het radicalisme.

Het leven heeft geen meesters nodig. Het menselijke bewustzijn afkomstig uit het leven opent een veld aan mogelijkheden waar leren leven het sterven afleert.

Zelfs in de omstandigheden van extreem geweld die overheersten in Spanje in 1936, weigerde Durruti voorrang te verlenen aan een militaire opvatting van het conflict. Hij gaf er de voorkeur aan de steden en dorpen in eigen beheer te laten organiseren door kolonnes gewapende vrijwilligers, wijde en nieuwe horizonten openend voorbij behoudsgezindheid en vooruitstrevendheid. Door Durruti te vermoorden, leverden de aanhangers van de door de communistische partij gepredikte militarisering, het franquisme een onverhoopte toegangsweg.

Onder het mom van activisme, vallen militanten terug op totaal onaangepaste oude strijdvormen, zoals het frontale verzet tegen de milities van de handelsorde, zoals het oproepen tot een convergentie waarbij het militante antikapitalisme tot een nieuwe partij leidt. Is men de opstand van de Verontwaardiging, de *Indignados* [15 mei beweging], vergeten die nu de pantoffelhelden zijn van een politiek bureau dat Podemos werd gedoopt ?

De strijd van het leven voor het leven sluit de opoffering uit. We wijzen het lot van krijger af en ook de roeping van martelaar. De vrijheid om zich volgens aantrekkingskrachten, passies te organiseren verhindert de regressie van de fusionele kracht van de wederzijdse hulp, bron van de panseksualiteit van de liefde, zodat die niet terugvalt in het filantropische en barmhartige altruïsme.

***Het is absurd beroep te doen op strijdvormen
waarvan het verleden het aliënerende karakter heeft aangetoond.***

Het is ongetwijfeld de eerste keer in de geschiedenis dat de aanmoediging van een levensinstinct, *overal waarneembaar*, gepaard gaat met de ondergang, *overal geprogrammeerd*, van de hiërarchische macht.

De oppermacht van het leven opeisen heeft noch de absurde zelfingenomenheid noch de angstaanjagende begeerte het juk van Magere Hein af te werpen. Wat duidelijk wordt daarentegen, in het spoor van de passionele aantrekkingskracht, is de wil om de voortdurende greep van de dood op het leven los te maken. *We willen het "viva la muerte" verbannen dat ontspringt uit het verminkte bestaan*, verwrongen door de ijzeren vuist van de handelsbeschaving.

De afschuwelijkste dictaturen die het proletariaat kreeg opgelegd, waren dat in naam van zijn emancipatie. Wie heeft er belang bij dat het wordt vergeten ? De linkerzijde van het politieke spectrum, het *gauchisme* dat met zijn gebrek aan verbeeldingskracht ter plaatse trappelt in de modderpoel waarin de politieke en syndicale bureaucraten de arbeidersbeweging sleepten !

Door de eerste stappen van zelfbestuur te verpletteren tijdens de Bezettingsbeweging van Mei 1968, heeft de greep van hervormingsgezind en bureaucratisch revolutionair links het proletariaat met ontredning geslagen en in wanorde gedompeld. Het werd onverbiddeijk teruggevoerd naar de kribbe van de salarisonderhandelingen en overgeleverd aan het gedrocht van het consumentisme die er een snelle hap aan had.

Het dynamisme van de productiesector werd achterwege gelaten ten voordele van de meer rendabele consumptiesector, vooraleer er, om dezelfde redenen, werd overgeschakeld op de beursspeculatie en de wervelingen van het waanzinnige geld dat niets meer produceert behalve zichzelf en geen enkele sociale gevolgen heeft, behalve dan het plunderen van het onderste uit de lade van het "publieke goed".

De bureaucratisering van de arbeidersbeweging verklaart de belemmeringen die vandaag zowel als in het verleden, de wil tot globale emancipatie verlammen, alhoewel die altijd al te vinden was in het hart van het proletarische project van de klassenloze maatschappij. Men is het zelfbestuur vergeten dat zich schoorvoetend aftekende tijdens de fabrieksbezettingen in mei 1968. Die Meiofstand ontstond uit een viscerale weigering van de "welvaartsmaatschappij". Ze was een aanklacht tegen het bedrog van een geluk herleid tot het spektakel ervan. De laatste overwinning van de communistische partij vooraleer te verdwijnen was een einde eraan maken door voorrang te geven aan het consumentisme dat als een pletwals over het proletarische bewustzijn zou gaan.

Het atelier dat onder het communistische label werkzaam was, verdween van de verkiezingsschermen maar zijn miskramen zijn overal uitgezwermd waar de ontevredenheid voor onrust zorgde. Een links retrobolshjewisme valt uiteen in comitees die zones van zelfverdediging organiseren en er met hun autoritarisme baas over spelen. Het wordt tijd zich er rekenschap van te geven dat Lenin op de vraag "Wat te doen ?" onomwonden heeft geantwoord "Het is al gebeurd, kameraden !"

De linkerzijde heeft de ontluikende beweging van de Gele hesjes overladen met tonnen laster die noch in belachelijkheid, noch in arrogantie moesten onderdoen voor die van de verbijsterde en debiele overheid, ontsteld omdat men de velden van hun elyzeese

nietigheid vertrappelde. Die linkerszijde zal niet verdwijnen onder het gewicht van haar militante dwaasheid, en veronderstellen dat het geluk van het volk kon worden verzekerd door het vervangen van een macht door een andere is zeker niet de minste daarvan. *De linkerszijde zal weggroten omdat ze de mens niet de absolute voorrang gaf* (men zal snel merken dat de strijd tegen het fascistische populisme zonder die linkerszijde gewoon onzin is.)

Het fascisme is vooral te duchten waar individuen zich niet bewust worden, noch van de middelmatigheid van hun dagelijks bestaan, noch van de mogelijkheid zich eruit te bevrijden. Waar de intelligentie van nieuwe omstandigheden tekortschiet, staan oude omstandigheden weer op, bevorderlijk voor de heropleving van de emotionele pest.

Indien we de middelen van de wederzijdse hulp en van de individuele vindingrijkheid niet stellen tegenover de ontmenselijking en de progressieve sterilisatie van het sociale weefsel, zal een absurd en uitzichtloos conflict onze vitale energie verspillen. Het zal ons ervan weerhouden de levensvreugde te herstellen en ons met een elleboogstootje doen kantelen in de macabere feesten van de zelfvernietiging.

Zelf besmet door de emotionele pest, is het militante antifascisme gewoon weer een bedrog erbij, tentoongesteld in de boetiek van de verraden revoluties.

Voor het overstijgen van de burgerlijke gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid

Burgerlijke ongehoorzaamheid maakt deel uit van een roofzuchtige maatschappij. Ze is de houding van burgers die de Staat slechts deert naarmate haar omvang toeneemt. Wat heeft de Staat te vrezen van stoornissen die hij gewoon is zelf te regisseren? Waarom zou hij ophouden met zijn minachting voor de grievenlijsten van miljoenen betogers?

De groeiende repressie bereikt nog lang niet het niveau van het geweld dat het nazisme uitoefende maar ze moedigt onvrijwillig wel de mentaliteit aan die, in het Frankrijk onder de Duitse bezetter, het Verzet van enkelen tegenover de onderdanigheid van velen stelde. Er was toen geen sprake van dat het volk zijn afkeuring openbaar kenbaar kon maken. De beste manier om het arsenaal van de vijand aan te pakken, was toeslaan vanuit de schaduw, clandestien, heimelijk. In weerwil van de herhalingen, parodieën van de geschiedenis, zou het interessant zijn de correlatie na te gaan tussen de hulpkreten van de mishandelde natuur en *de intelligente sabotage van machines* die wouden met de grond gelijk maken, grond en ondergrond vervuilen, oceanen leegroeven, voedsel vergiften en tol heffen op de ellende.

Toen Griekenland het aandurfde in opstand te komen tegen de Europese instanties, werd het op de knieën gedwongen met de dreiging zich van de ene op de andere dag in de onmogelijkheid te bevinden salarissen te betalen of beroep te doen op traditionele financiële transacties. Wanneer militante antikapitalisten het niet nalaten de Staat grootsprakerige uitdagingen te lanceren, zoekt men vruchteloos naar analyses, bedenkingen en debatten over de mogelijkheden om geld, financiële crisissen, economische ontbinding, hongersnood, vergiftiging van voedsel af te schaffen.

Men verkiest in debat te gaan over het braaksel waarmee het politieke gespuis de verkiezingstrog vult in plaats van te helpen bij het oprichten van voedselcoöperatieven die het hoofd kunnen bieden tegen de schaarste ten gevolge van de roofzucht van het Profijt. Er komen nochtans initiatieven die zich toeleggen op het instellen van zones van kosteloosheid. Zonder te vervallen in de ideologieën van het municipalisme, zijn er gebieden van zelfverdediging van het leven die de vrijheid van de aarde en de loutering van het leven opeisen. Een bewustzijn ontwaakt samen met de wederopbloei van de wederzijdse hulp. Indien we een nieuwe versie van de "slag om Griekenland" willen voorkomen, dan zullen we op lokaal vlak moeten tussenkomen, op het terrein van ons concreet en tastbaar bestaan.

De heersende kapitalistische en antikapitalistische instanties hebben het individu dermate gekleineerd en vernederd tot het individualisme, dat de kleinzieligheid, om niet te zeggen het gebrek aan moed, *de dichters van de nieuwe subversie* aan het wankelen brengt. Ze twijfelen aan hun vermogen, aan hun bekwaamheid de bange samenleving, in zichzelf gekeerd in ontelbare, compacte lagen, open te stellen voor mogelijkheden.

Zelfs wanneer de betogingen niets hebben verkregen van de Franse Staat, hebben ze hem toch herinnerd aan de vastberadenheid van een woede en aan een vreugde die, versnipperd, stagnerend, uitgeblust door het syndicale en politieke geslenter, er nog altijd zijn, aanwezig, verontrust, onverschrokken en klaar om weer op te springen onder de mokerslagen van de armoede, waarvan de Staat, net zoals in de kazernen, de reveille laat blazen.

De tegen onrechtvaardigheid en onwaardigheid tekeergaande retoriek van de humanistische ideologie stelt de Staat gerust. Hij heeft zich tot nu toe amper zorgen moeten maken over de burgerlijke ongehoorzaamheid die zou oproepen om fabrieken in brand te steken of plannen zou maken voor een grote vuurzee die, zoals Traven en Albert Libertad vooropstelden, de identiteitspapieren zou herleiden tot asse die zou worden weggeblazen door de adem van een leven dat genoeg heeft aan zichzelf.

De frenetiek van de haast staat stijf van mislukkingen. Het ondermijnende werk is van een langzaamheid die niet opgeeft.

Burgerlijke ongehoorzaamheid is een onherroepelijk recht overal waar de menselijke en aardse natuur worden onderdrukt. Dit recht wordt een plicht en blijft in de vicieuze cirkel van beperkingen indien we niet absolute voorrang verlenen aan het leven, indien we niet – in onszelf en in de maatschappij – het overstijgen van de prooi en het roofdier teweegbrengen. Bevindt zich hier niet *de verwezenlijking van onze menselijke bestemming* ?

Onder haar schijnbare passiviteit, is *de oproep van al wat leeft* een reactie van immunitaire zelfverdediging. Die reactie wordt niet verspreid door het aantal betogers, maar wel door het effect van resonantie, stralend uit het diepste van de onschuld. Want *de wijze onwetendheid* is net wat wereldwijd getuigt van de ondergang van de roofzucht en van de vernieuwing van de wederzijdse hulp.

De kracht van de burgerlijke ongehoorzaamheid ligt in het nooit schaden van de mens en in het vernielen van al wat de mens schade toebrengt. De machinerie van het profijt ontmenselijkt ons. Hoe kunnen we die tot staan brengen, hoe kunnen we die breken ? De kwestie zal misschien worden aangepakt wanneer de schreeuwerige antikapitalistische exorcismen weer in verval raken.

Op welke dialoog mag je hopen van een Staat ommuurd in zijn monoloog ? Of ze het nu wil of niet, uit hoofde van haar protest blijft de burgerlijke ongehoorzaamheid een daad die de Macht van Staat en maffia erkent.

Streven naar het overstijgen van de burgerlijke ongehoorzaamheid, is haar ontkennen als humanistische ideologie en ze behouden als een opening op al wat leeft.

Burgerlijke ongehoorzaamheid en sabotage.

Waar het misprijzen voor het leven door het dominante systeem van profijt tot uiting komt bij het opleggen van de dictatuur van het Profijt is de algemene staking de relevante reactie bij uitstek. Door de economie die ons verlamt te verlammen, duidt ophouden met werken zonder omwegen op de wil om al wat leeft te verdedigen. Het is een project dat baat heeft bij een rijping en een verfijning. In het kleine arbeidersstadje van mijn kindertijd, hadden de meeste families een moestuin en wat kleinvee die erg nuttig bleken bij werkstakingen en afwezigheid van loon.

In 2023 betoogden miljoenen personen in Frankrijk. Zoveel energie om de vakbonden en politieke facties te ondersteunen in hun handeltje dat steunt op kleine corporatistische stakingen en die vijandig staan tegenover een grote bevrijdende beweging waar ze geen plaats meer hebben. Indien het lokale zich niet als basis van het globale opstelt, dan zal de abstractie van hogerhand ons blijven verpletteren.

Het is aan de lokale vergaderingen, geconfronteerd met de vernietiging en de vergiftiging van hun omgeving, om projecten van verzet op te starten. Geen enkele commissie heeft het recht zich die taak toe te eigenen en verder te gaan dan de eigen initiële taak van klokkenluider.

Sabotage is een ademhaling in een verstikkende wereld. Zou er niet meer plezier en minder moeite gepaard gaan met het vormgeven van een wereld waar men vrij ademt ?

De oprichting van een convergentiefront heeft altijd bijgedragen tot de revolutionaire schijnvertoning. Het Volksfront heeft het aangetoond in 1936 in Frankrijk en, in dezelfde periode, in Spanje toen het reguliere leger van de Republiek het sociale leger van Durruti absorbeerde om het uit te schakelen.

Zolang de algemene staking er niet in slaagt om alle tandwielen van de Staat en van de mechanismen van de urgentie van het profijt te verlammen, zal de sabotage zich voor een alternatief geplaatst vinden :

Ofwel de ondernemingen *aanvallen* die verantwoordelijk zijn voor de aanslagen op al wat leeft. Met daarbij het risico op een militarisering die in het voordeel werkt van zowel de Macht van de Staat als van het aanzien van de handelsreizigers en wervende sergeanten van de subversie.

Ofwel *samenlevingswijzen uitproberen* die volledig breken met de regeringsvormen uit het verleden. Bij voorrang beroep doen op verlangens en begeerten is al lang geen intellectuele bevestiging meer. Het is gebaseerd op existentiële vereisten. De verzuchting om beter te leven omarmt zowel het fysieke als het mentale evenwicht, de noodzaak voor een gezonde voeding, onderwijs zonder roofzucht, gratis transport en energie, niet-commercieel vakmanschap, ruilbanken en tutti quanti.

Wij hebben niets te maken met een Staat die ons herleidt tot een winstratio. Het leven wist alle getallen uit.

De opdrachtgevers van parasitaire werken bevinden zich in een dermate staat van hoogdringendheid op winst dat elke vertraging op de verwezenlijking van hun programma geld kost. De zelfverdediging van het leven opent het veld voor een grote diversiteit aan mogelijkheden. Rechtspersoonlijkheid toekennen aan een beekje, aan een biotoop, een landschap, een gastvrije omgeving, is van aard hulp te bieden om juridische strijd te leveren waarbij natuurliefhebbers, magistraten, landbouwers, maar evengoed ambtenaren van belastingsdiensten en bureaucraten verkankerd door de verveling, bewust worden van het geluk om te leven. Het gaat om een weg naar de verfijning van de woede die terecht wordt opgeroepen door het omhakken van eeuwenoude bomen. We zijn vastbesloten de machine van het Profijt die ons vermaalt, te vernielen. Ze lacht ermee door het kiesvee te worden uitgescholden voor "fascisme", "Staat" of "financiële maffia".

Voor iedereen een opnieuw geaarde landbouw beoefenen, heeft het in zich om de sabotage en vernieling van de agro-industriële hinder overbodig te maken, net zoals het plunderen van grootwarenhuizen, de vernietiging van toxische producten, de afschaffing van tolpoorten allerhande, opstanden veroorzaakt door verveling en angst hun nut verliezen. De Macht weet dit maar heeft twee redenen om het te negeren : zijn afhankelijkheid van de bureaucrativering van landbouwers en dorpelingen en het gemak waarmee een door agressiviteit aangetaste maatschappij kan worden bestuurd.

Zij die doden hebben geen ander gezelschap dan hun eigen dood, en de verveling die ze telkens weer oproept. Ze haten mekaar en ze haten de feesten die de opstanden van het leven zijn.

Tussen zijn vele voorbeeldige anekdotes, beschrijft Fourier hoe, in een falansterium [<https://fr.wikipedia.org/wiki/Phalanst%C3%A8re>] de rijken na een zekere tijd hun tafels verlaten, nochtans beladen met uitgelezen gerechten, om zich bij de armen te voegen waar het voedsel minder verfijnd is maar waar de vrolijkheid en het samenzijn in schrill contrast staan met de somberheid en het kunstmatige plezier van de welgestelden.

Het leven is een tijdruimte die ontoegankelijk is voor de legers van de dood. *Haar onbestaande territorialiteit* verspreidt haar welwillendheid over een aarde die bevrijd is van elke toe-eigening en voorbestemd is voor het genot.

De kosteloosheid verspreiden is niet alleen een manier om de machinerie van het Profijt te doen vastlopen, het is een uitnodiging voor het individuele en collectieve genie, een oproep om de rijkdommen van het leven te ontdekken waarvan men ons tot nu toe slechts de voorlopers liet zien.

Het zelfvernietigingsproces van het kapitalisme bereikt nu de sector van het consumentisme. Bedreigd door de afkeer van de graaizuchtige beursspeculatie en door een verpaupering die nog wordt vergroot door de plundering van de gezondheidsdiensten, van de transportsector, de school, de energie, verbrokkelt het fameuze rijk van de "*welvaartmaatschappij*" van binnenuit. Alleen de onthutsende stommiteit van de transhumanisten probeert ons het deuntje van de "*Welfare State*" nog maar eens op te voeren.

Het ligt in *de logica der dingen* dat de versnelde verpaupering de razzia's op de supermarkten zal vermeerderen. Maar daar zijn we nog niet. Zoals men heeft kunnen vaststellen tijdens de grote woede van 2023, is de verwoesting van grote winkels niet het werk van een uitgehongerd volk. Het was meer een terugslag van een krukas, een afrekening met een systeem dat de vrijheid van toe-eigening altijd laat betalen aan de uitgang.

Wie verbaast er zich over dat de meest actieve plundersaars afkomstig waren uit de ergste getto's van armen en achterbuurten die het handelssysteem bedacht ? Vond de concentrationaire architectuur in de buitenwijken niet het ideale terrein om de doeltreffendheid van beton te bewijzen in de cultuur van verveling en zelfvernietigend geweld ? Met hoeveel waren ze niet om dezelfde woede te hebben gevoeld als de generaties uit de jaren 1960 toen de eerste winkelramen van het fictieve geluk iedereen treiterde die van harte smachtte naar echt geluk ? De jubelende plunder van de supermarkten knoopt weer aan met de meest beknopte kritiek van de koopwaar. Het was het werk van opgelichte consumenten, bedonderd door de geldlade, bedrogen door het leugenachtige spiegelpaleis dat blijft draaien in een vacuüm, of juist, op het ritme van zich ledigende rekken.

We hebben nog niet verder nagedacht over de middelen om het staatsgeweld te versmachten. Is het uitroepen van de zelfverdediging van al wat leeft niet de poëtische praktijk die met een universeel *We zijn het beu, beu, beu* een einde kan maken aan een maatschappij waar Profijt haat kweekt ?

Er is veel kans dat *een massale steun voor weer geaarde landbouw, voor coöperatieve bewegingen, voor gratis voedselbanken* de mensen ervan kan weerhouden de gebieden van agro-industriële vergiftiging en de bureaucratische constructies te vernielen die de landbouwers niet alleen verhinderen het volk te voeden, maar hen bovendien veranderen in gifmengers.

Het belang ligt niet in de doeltreffendheid van de strijd, maar in het openen van een levensperspectief.

De geleefde poëzie lacht met het activisme. Voorrang verlenen aan natuuronderzoekers, aan liefhebbers van planten en dieren, aan al wie smachtend naar een vol en heel leven onophoudelijk de lokale vergaderingen wakkerschudt voor het bewustzijn van een gezamenlijk herarden van het leven, het water, de lucht, de aarde.

Het besluit om niets te verwachten van de Staat leert de knielreflex af die hij ons heeft ingeprent.

De laatste lichtjes van de intellectualiteit.

De scheiding tussen intellectuele en handenarbeid heeft nooit opgehouden van invloed te zijn op zowel de profijtproducerende maatschappij als op ons eigen lichaam waar de geest over de materie heerst. De intellectuele gedachte verschilt van de gevoelige of lichamelijke intelligentie. De eerste, of ze dat nu wil of niet, is verantwoordelijk voor een Macht, de tweede spruit voort uit een leven dat niet wil worden beheerst en dat wordt gegidst door het bewustzijn van de eigen verfijning of loutering. Het is uit deze wil tot harmonie dat, temidden van een mist van verwarring en helderheid, microsamenlevingen van individuen tot stand komen op zoek naar *die fusionele liefde waarin de wederzijdse hulp de menselijke evolutie verankerde.*

Het menselijk bewustzijn dat niet wordt gescherpt aan het vuur van het leven wordt roestig in een oplossend geweld. De oude wereld voedt zich met wat in hem aan het rotten is. *Daarom moeten de dualismen worden overstege.*

De strijd voor het geluk kent geen andere bloei en geen andere rem dan zichzelf.

Waar de Macht weer voet aan de grond krijgt, komt het karkas van de oude wereld weer bovendrijven.

Het behoort toe aan *de zelfverdediging van al wat leeft*, niet om de Staat te vernietigen, maar om ons te redden uit zijn greep. Is de Staat ontwapenen, niet eerst en vooral zelf geen wapens gebruiken? Is het niet een einde maken aan de geest van het roofdier die nog te dikwijls de militante subversie doordrenkt en verpest?

Men moet zich niet voor de gek houden, de rellen van 2023 in Frankrijk werden bedwongen en onderdrukt van binnen- en van buitenuit. Er ligt een lange reeks van tumult in het verschiep. Het gaat om een woede die zich tot nu toe afreageerde in plaats van zich te verfijnen. *Het ontwaken van het bewustzijn* zal bepalend zijn voor de levensvrijheid waartoe de heropleving van de wederzijdse hulp ons uitnodigt.

De wereld interpreteren is niet hetzelfde als hem veranderen. De sociologie bekijkt de revolutie alleen onder haar gestratificeerde vormen. Ze is als de speld door de vlinder om die beter te observeren. Ik ontken het belang niet van de analyse van het gewoel van de

woede, van de vinger leggen op manipulerende aansporingen, van het melding maken van doorgestoken kaarten. Maar dat verandert het doel niet. Het breekt geen geweren.

Elk individu, splintergroep, ideologie die oproept tot een roofzuchtige daad – agressiviteit tegenover een man, een vrouw, een kind – hoort ondubbelzinnig bij de partij van de dood. Hoe pertinent ook het aanwijzen van de oorzaken van agressiviteit en de rechtvaardiging ervan, het is onaanvaardbaar om het principe naar het achterplan te verwijzen waarop inmiddels elke revolutionaire actie steunt : *geen enkele onmenselijkheid is aanvaardbaar.*

Bespreek zoveel en zolang je wil de tegenstrijdige oorzaken die het verdienen te worden gebrandmerkt, maar hou op met de heel eenvoudige en absolute vanzelfsprekendheid te verstoppen onder de onzin van modieuze woorden : *geen enkele onmenselijkheid is aanvaardbaar.*

In het misprijzen dat ze voor elkaar hebben en waardoor ze het waarderen, smachten de onmensen ernaar deel uit te maken van de wilde roofdieren die door hun residuele dierlijkheid spoken. Echter, ze hebben er niet alleen de kracht noch de list voor, ze stellen zich bovendien tevreden met een wreedheid waarvan geen enkel roofdier getuigt. Die wreedheid werd door Sade met een ziekelijk plezier onder de neus gewreven van de beschaafden, alsof het de prijs was voor hun laffe huichelarij.

Het onmenselijke is de ontaarde dierlijkheid die in ons stagneert omdat ze niet wordt aangegrepen en behandeld door het levende bewustzijn. Het is een weerzinwekkendheid die door het leven slechts wordt gekend, gezien doorheen het spectrum van de dood.

Het komt er niet op aan te berechten maar recht te zetten. Wat betreft de dingen, de mechanismen, de omstandigheden is het niet moeilijk een onderscheid te maken tussen wat ons reïficeert – van ons een voorwerp maakt – en wat deel uitmaakt van de desaliënatie en het geluk van het leven.

Zelfs door de waterige ogen van de Staat, stuiten de dingen op een onwrikbare realiteit. *Welke geweren zullen de ellende stoppen die wordt veroorzaakt door wie geen salaris of boodschappenmand heeft ?* Wie zal verhinderen dat het vuur de centra van belastingen, van werkloosheid, van parasitaire bureaucratie in de asse legt ? Waar de ongelijkheid de drempel van het ondraaglijke overschrijdt, zorgt de ellende ervoor dat de dood wordt gedeeld. Wanneer het huisje huivert, ontvlammen de paleizen.

Is het toeval dat zoveel militanten zijn aangetast door de ziekte van de Macht wanneer de macht instort ?

De Gele hesjes, nevenverschijnsel van een hereniging met het leven.

De radicaliteit van de Gele hesjes heeft zich spontaan onderscheiden van de revoltes uit het verleden die van de afwijzing van elk gezag niet de belangrijkste eigenschap maakten. Het zag ernaar uit alsof, ziek van het roofzuchtige geweld inherent aan de handelsbeschaving, de wederzijdse hulp een dwingende en universele oproep deed aan de harmonieuze orde, de hoogste uiting van de mensheid. Zonder die zoektocht naar een evenwicht tussen menselijke en aardse natuur, had de mensachtige nooit op dermate verbazingwekkende wijze geëvolueerd "van Lucy tot Lascaux".

De duidelijk opgeëiste radicaliteit – geen baas, geen zelfverkleerde aanvoerder, geen syndicaal of politiek apparaat – betekent niet dat de menigte Gele hesjes niet, zoals alle

menigten, bestaat uit een grote verscheidenheid aan fascistoïde populisten, racisten, antisemieten, homofoben en ander uitschot van de traditionele roofzuchtige opvoeding. Maar op dezelfde manier als, tijdens grote sociale conflicten, de godsdienstige en ideologische verschillen opzij worden geschoven, heeft *de omvang van het project waarvoor deze strijd aanvangt*, ook hier een overstijgen van de verschillen doorgevoerd. Dit is niets minder dan de wil van een soevereine mensheid die de ideologische splinters uit de gekwetste ziel en vel haalt.

De vooruitgang van het bewustzijn valt onder het poëtische vermogen. Het ontplooit zich zonder terug te vallen op de scholing en haar grondbeginselen. Ze knaagt aan de beperkingen met de nonchalance van een nieuwe stijl die niets wegneemt van de kracht van het oude gezegde "losbreken uit de ketenen van de onderdrukking".

Al wat gebaseerd was op het hebben gaat ten onder. Er blijft slechts *het er-zijn, l'être-là, het dasein* om ons open te stellen voor de vrijgevigheid van het leven. Het bewustzijn van het nieuwe tijdperk bevat het geheim van een overvloed die volledig vervat ligt in de vrijheid van de aarde en van het leven.

Door op te lossen in de wereldwijde opstand van het leven en van de aarde, zal de anonieme Beweging van de Gele hesjes het onuitwisbaar spoor nalaten van het ontstaan van het autonome individu, *van de mens die door de wederzijdse hulp wordt bevrijdt uit de kudde*.

Met de aftakeling van het hebben, verwisselt de armoede van kamp. Hoe traag van begrip de obsessie van het permanente berekenen hen ook maakte, de meeste steenrijke plutocraten beginnen zich bewust te worden van de armoede van hun bestaan.

In het ontstaan van de radicaliteit van Mei 1968, kan men de invloed van een zekere intellectualiteit niet ontkennen. Maar het moet, ter verdediging, worden benadrukt dat die het werk was van mensen die probeerden de scheiding op te heffen die deze intellectualiteit aanbracht in henzelf en in de maatschappij. Tegen het dirigisme waarmee de intellectueel, fier het te zijn, zich tooit, deden de situationisten niets anders dan de woede terugkaatsen van al wie visceraal weigerde de *welfare state*, waarvan de gouden hekkens zich openden, te aanvaarden. Zou men nu niet kunnen zeggen dat de radicaliteit de uitdaging aanging om zich gedurende vijftig jaar een ondergrondse weg te zoeken? Verklaart dit niet waarom geen enkele intellectuele motivatie gepaard ging met de opkomst van de Gele hesjes? Zoals we hebben gezien was dat tot grote ergernis van de "intellectuele intellectuelen". Van bij het begin uitgesloten, hielden ze niet op de Beweging te belasteren en in diskrediet te brengen.

De zelfverdediging van al wat leeft, is de wortel van het samenlevingsproject zonder klassen waarvoor het proletariaat streed, voordat het versplinterde onder de mokers van de syndicale en politieke bureaucratie. Het is op deze basis dat de *acratische en zelfbeheerde ervaring zich zal verfijnen en louteren, zoniet zullen de opstanden van het dagelijkse leven hun substantie verliezen*.

De antieke overtuiging dat ideeën grenzen noch gevangenissen kennen, ondergaat een vernieuwde impuls sinds de tendentiële afname van de profijtratio het rijk van het hebben bedreigt. De mens, eraan ondergeschikt, is niet bang meer zijn aanwezigheid kenbaar te maken. Hij eist zijn heerschappij op met een rustige zelfverzekerdheid waarop het onderdrukkende geweld de tanden zal stukbijten.

In de jaren 1920 verschenen in het verwoeste Europa vredelievende organisaties met als embleem *een door twee handen gebroken geweer*. [in januari 1909 voor het eerst in *De Wapens Neder* <https://www.warresisters.org/history-broken-rifle-logo>]. De verwoeste beeldvorming en ideologie voorbij, duikt "het gebroken geweer" op uit het verleden met een nieuwe betekenis die ons eraan herinnert *dat het leven een wapen is dat niet doodt*. In de guerrilla waar we strijden voor de bevrijding van de natuur en tegen de partij van de dood en de verwoestijning, is het nuttig uit het gelouterde leven een kunst van de resonantie te puren die de vijand op het verkeerde been zet op een terrein dat hij niet kent.

Van extreem rechts tot extreem links gedijt de verwarring ten gevolge van de wijd verspreide emotionele pest. Tegenover het blinde en zinloze geweld kunnen we minstens terugvallen op het trekken van *een scheidingslijn tussen de roofzucht en de zin van het mens-zijn die deze roofzucht herroept*.

Wat is Acratie ?

Overgenomen uit de libertaire strekking, waarvan de activiteiten in Spanje omstreeks 1967 werden geanalyseerd door Miguel Amoros, komt de term "acratie" uit het griekse *a-cratos*, en betekent "zonder macht". Elke vorm van hiërarchie uitsluitend, wil de acratie het overstijgen zijn van de aristocratie, de democratie, de plutocratie, de oligocratie, de autocratie, de megalomediocratie zoals verheerlijkt door het individualisme.

Sinds tienduizend jaar hebben we alleen onderdrukkende regeringen gekend die er onder de meest verscheiden beweegredenen prat op gingen, zich in te zetten voor ieders geluk. De handelsbeschaving heeft onze geschiedenis belast met een vervloeking waar we tot in onze opstanden toe voor buigen. *We hebben van de Mens de schaamte van de mensheid gemaakt.*

De *gebieden van zelfverdediging van al wat leeft* hebben nood aan vitale ruimte die hen door geen enkele verovering kan worden verzekerd en waar ze desalnietteman over zullen beschikken. Want in tegenstelling tot het overleven, dat kruipend van tekort naar tekort voortuitgang boekt, *vermeedert het leven zich door een overvloed te scheppen en het volstaat dat we die cultiveren* om te vermijden dat de overschotten van de vruchtbaarheid stagneren, weggroten en zichzelf vernietigen.

De tuin van de aarde is een plek van genot, niet een omheining van toe-eigening. Wanneer we er het geld en de Macht uit verbannen, dan maken we zones van zelfverdediging van al wat leeft van de territoria die ontoegankelijk worden voor de verovering van het Profijt. De ervaring van de Spaanse libertaire collectieven heeft slechts de levensduur van een bliksemschicht gehad, maar haar lichtflits heeft niets ingeboet aan intensiteit.

De acratie is een poëtische kunst die, zonder slogan noch dwang, gunstige omstandigheden schept voor de verfijning, de loutering van de spontane opstandigheid. Door zich te verscherpen, dringt het bewustzijn verder door in het vlees van de oude wereld om er alle autoritaire neigingen, die ons door het eeuwenoude onderwijs in de roofzucht werden ingedruppeld, *aan de wortel* uit te rukken.

De poging om *de begeerten, de goestingen van iedereen te harmoniseren* zal een hersenschim blijven zolang we niet beginnen ons ervan te verzekeren dat de basis stevig genoeg is om de terugkeer te vermijden van hiërarchische oprispingen, van het braaksel der baasjes in spe en van de militante kadaverdiscipline.

Elementen ter versteviging van de grondslagen van een acratistische samenleving.

1 *De acratie ijvert voor het overstijgen van het overleven en het leven.* Het overleven wordt ontkend, genegeerd als geëconomiseerd leven en behouden als oorspronkelijk vitaal bestanddeel. Het leven wordt ontkend, genegeerd in de scheiding die het van zijn wortels abstraheert en behouden als potentieel inbegrepen menswording van het overleven.

Ter herinnering, het duitse werkwoord *aufheben*, zoals Hegel en Marx het gebruiken, wordt in het frans "dépassement". [Ik gebruik "overstijgen" in plaats van "opheffen", en waar Raoul het heeft over "affinement" gebruik ik "verfijning" en of "loutering".] Het wijst op een

proces waarbij de tegenovergestelde elementen van een dialectische tegenstelling tezelfdertijd worden verstevigd en geëlimineerd, en aldus behouden in een verzoenende synthese. De acratie neigt tot het overstijgen van dualiteiten die de scheiding en het stagneren van tegengestelden in stand houden, tegenstellingen die door te veranderen in ergernissen de menselijke evolutie belemmeren.

2 *Het kwantitatieve schaadt het kwalitatieve.* Het samenlevingsproject brengt het probleem aan het licht van het numerieke uitgroeien van de zones van zelfverdediging van al wat leeft. In zijn bezorgdheid om collectieven vorm te geven die hij falansteria noemde, legt Fourier, in zijn visionair beeld dat vooroploopt op het zelfbeheer, de nadruk op het belang van *de omvang van de experimentele groepen*. Voorbij een zeker aantal deelnemers gaan de beste voornemens aan het wankelen en kantelen in hun tegengestelden. De harmonie loopt vast, de hartstochtelijke aantrekkingskracht neemt af, de verwarring moedigt vijandschap aan, de conflicten verergeren, de onschuldige grap wordt een belediging.

Er bestaat geen "numerus clausus" maar wanneer het gevoel van een onevenwicht toeneemt, betekent het dat *het collectief een verzadigingspunt heeft bereikt*, en dat het tijd is een nieuw collectief op te starten zodat het oude wordt gesnoeid en ontlast door knopvorming, afsplitsing.

Doen alsof men op wereldschaal problemen aanpakt waarvan de antwoorden zich bevinden in kleine lokale gemeenschappen, is een keuze maken voor de voorrang van de hiërarchische structuur die al millennia het volk onderdrukt. In jullie hok, bevelenblaffers ! Het leven kent meesters noch slaven.

3 *De acratie valt onder de praktische poëzie. Ze is weinig geneigd dingen van de geest mee te zeulen, willens nillens het stempel van de Macht meedragend.* De volksvergaderingen beantwoorden concrete problemen die zich stellen aan de bewoners van een gemeente, een wijk, een regio en, bijgevolg, de wereld. Ze verschijnen omdat ze het onzin vinden de hoger geplaatsten de toestemming te geven tussenbeide te komen op de gronden en in het leven van die onderaan, waarvan ze niets kennen.

4 Hoe kan ik beter mijn immunitaire zelfverdediging verzekeren dan door me zo dikwijls mogelijk over te geven aan de geleefde poëzie waar het gevoel en het bewustzijn overheersen dat mijn persoonlijk evenwicht in resonantie is met de levensimpuls die de wereld weer in evenwicht tracht te brengen. De oefening is passioneel maar vereist een grote nederigheid, die daarenboven ook erg nuttig is om de machtsreflexen en egoïstische berekeningen van het individualisme teniet te doen. Het is tijd om de voorrang ervan in de vorming van de mens terug te voeren naar het genot.

5 *De acratie is te zeer begaan met de menselijke aanwezigheid om in debat te gaan over de verdiensten en de tekorten van het christendom, het boeddhisme, het judendom, het islamisme.* Godsdienst is een opinie, geen Macht. Het staat iedereen vrij te geloven maar niet om dat geloof aan anderen op te leggen. Om de verwoestingen van de emotionele pest uit te roeien, zie ik alleen de heropleving van de fusionele wederzijdse hulp in staat de greep van de roofzucht los te maken. Wat dat betreft kan men nooit genoeg de woorden van Marx in herinnering houden : "Godsdienst is het hart van een harteloze wereld."

6 Zoveel humanistische hypocrisie bij de veroordeling van rituele en lekenmoorden, en geen enkele verwijzing naar de woorden van Sebastian Castellio : "*Een mens doden om een leer te verdedigen, is geen leer verdedigen, het is een mens doden.*"

7 De politieke arena is geen haar beter. Waar gisteren behoudsgezindheid en vooruitstrevendheid mekaar bekampten, ontvouwt zich vandaag het spektakel van een mêlee, een gewoel waar men het fascisme tegelijkertijd het recht zag prediken zich niet te vaccineren en de migranten te verdrinken, terwijl het linkse retroboljewisme de vaccinatieverplichting preekte, geen enkele solidariteit liet merken met de opstandelingen in Iran en niet in het minst werd beroerd door het feit dat, minder dan honderd jaar na de nazis, libertairen in Saint Imier boeken hebben verbrand.

8 *De onwankelbare weigering van het autoritarisme sluit elk godsdienstig of ideologisch onderwijs uit.* Marktplaatsen en volkshuizen zijn open ruimten voor de uitwisseling van persoonlijke en publieke meningen. En laat niemand het in zijn hoofd halen me zijn overtuigingen op te leggen.

9 De acratie weigert de ware existentiële en ecologische vragen waarmee de zelfverdediging van het leven wordt geconfronteerd, te verhullen onder modernistische bespiegelingen waarop de laatste intellectuelen zich handenwrijvend stortten. Ik had het eerder al, grofweg, over het belang van de oprichting van immunitaire centra, het inrichten van ontmoetingsruimten voor het weer in evenwicht brengen van de fysieke en mentale gezondheid, het voor iedereen ter beschikking stellen van een voeding die niet werd vergiftigd door de landbouw- en voedingsindustrie, het aanbieden van opvoeding en onderwijs zonder roofzucht, vernieuwing in verband met gratis energie, collectief transport, niet-commerciële ambachten, banken voor ruilhandel en voor groententeelt. *Of hebben we het lef niet om te mikken op het creatieve genie van al wie, wakker wordend voor zichzelf, de ware eigen rijkdom ontdekt ?*

10 *De acratistische ervaring van het "samen leven" is een inleiding voor de zoektocht naar de eenheid, ooit verbroken* ten gevolge van de verbanning uit zichzelf en de scheiding met de natuur. Het individuele en collectieve genot van het leven zet de gevoelige intelligentie op de eerste plaats, een bewustzijn van het lichaam dat in ons een niet te stoppen vitaliteit voedt waarvan het gebruik ons toebehoort. Die vitaliteit is in staat het karakteriële harnas op te lossen, evenals de macht die bij de functie van dat pantser hoort. Is er voor de hedendaagse intellectueel, geconfronteerd met de verloedering van wat nog voor gedachten doorgaat, een betere gelegenheid om de scheiding te overstijgen van de arbeid die hem verminkt sinds de historische komst van het gebroed van meesters en slaven ? De droom van mensen als Rabelais, Montaigne, Meslier, Knutzen, Diderot, d'Holbach, Rousseau, Fourier, Marx, Reclus, Daumal, Artaud ligt binnen bereik van iedereen die verlangt naar het herenigde leven en de verzoening van het lichaam met de menselijke natuur.

11 *De panseksuele aard van het leven is niet in overeenstemming met categorieën, soorten, genders, transgenders en andere opdelingen van al wat leeft.* Die vallen onder een tegennatuurlijke economie en de intellectualiteit die er de woordvoerder van is. De reïficatie is niets anders.

12 *De acratie staat voor de voorrang van het sujet op het object.* Het leven ontwaakt voor de vrijheid wanneer het individu zich bevrijdt van het individualisme. De autonomie ontstaat uit de strijd van de drang naar wederzijdse hulp tegen de roofzucht van de kudde. De spottende objectiviteit waarmee "de intellectuele intellectueel" de ervaring van zelfbeheer benadert is een obstakel voor zijn begeerte, zijn goesting om als sujet te bestaan. Door voortaan te weigeren zich te vereenzelvigen met een gemanipuleerd ding – zoals hij het zelf was door te beweren zijn gelijken te manipuleren –, ontdekt hij eindelijk

de vrijheid om te ontsnappen aan de Geest die hem bij de horens had.

13 *Levend organisme, deel uitmakend van het sociale lichaam, heeft de acratie de mogelijkheid de greep op te lossen die het mechanische op ons uitoefent.* Ze maakt een onderscheid tussen project en programma. Het project is de vrucht van een gevoel van wederzijdse hulp, terwijl het programma het product is van automatismen veroorzaakt door het werk en de cultus van de doeltreffendheid.

14 *Mechaniek enten op het leven, heeft het afsterven van wat leeft en de zelfvernietiging van het mechanische tot gevolg.* Transhumanisten en aanhangers van het Sociale Krediet, jullie zijn gewaarschuwd !

15 *De acratie leidt een levensstijl in die met zijn soepelheid de autoritaire stijfheid achterhaalt.* Alleen het overleven plooit zich naar de noodzakelijkheden opgelegd door de economische verplichtingen. Kan men zich inbeelden tot welke verrukkingen de afschaffing van het werk zullen leiden, van de opoffering, van het puritanisme, van het schuldgevoel, van de verplichting te gehoorzamen ?

16 De gewoonten vervallen beetje bij beetje. Wanneer het gaat over beslissingen nemen, betekent de overwinning van de meerderheid niet noodzakelijk het einde van de opties van de minderheden. De tegenstellingen worden bekeken vanuit het standpunt van het overstijgen. *De ludieke versoepeling van de gedragingen staat garant voor een feestelijke ontspanning die bevorderlijk is voor het oplossen van conflicten.*

17 *De afgevaardigde is niet het voorwerp van een verkiezing noch van een electorale koehandel.* Iedereen die een project voorstelt dat hem aan het hart ligt of dat hem voordelig lijkt voor de collectiviteit heeft het recht de goedkeuring te vragen aan de volksvergadering. Indien hij die krijgt, zal hij verslag uitbrengen over de vorderingen van zijn voorstel. Wanneer die er niet zijn, staat niets hem in de weg zijn voorstel te verfijnen en het weer voor te stellen. Het enige wat niet kan is een referendum dat een regressie zou inhouden naar een Machtstoestand of een onmenselijkheid (gevangenis of doodstraf bijvoorbeeld)

18 *De acratie streeft op experimentele wijze naar de harmonisatie van de individuele en collectieve begeerten.* Waarom houdt men deze onderneming voor een waandenkbeeld terwijl ze amper moeilijker kan zijn dan de subtiliteiten van de muziekkunst ? Omdat ze de eliminatie tot gevolg heeft van de roofdierreflexen waarop de handelseconomie is gebaseerd, daarom. Het behoort de acratie toe om gebieden te stichten waar de kosteloosheid de weg van het Profijt verspert.

19 *De levenslust koesteren houdt ons buiten bereik van de Macht.* De economie van de uitbuiting heeft tot het uiterste moeten gaan en de laatste winsten halen uit de woestijnvorming van de planeet en uit de eigen dood vooraleer het levensinstinct heroprijst uit de meest duistere hoeken van het ik en de wereld. Alsof de natuur plots de boeien doorbreekt van een veel te lange gevangenschap.

20 Indien we uit een vluchtig en onsamenhangend ogenblik een moment van gezelligheid, van liefde, van broederlijkheid, van genot kunnen maken, dan zijn we ook in staat een situatie te scheppen door de keuze van het leven voorrang te geven, ondanks wat ons ervan weerhoudt.

21 *Wat aan de top uiteenvalt, behoudt aan de basis de mogelijkheid tot coherentie.* Heel

wat van de problemen waarvan het beheer wordt overgelaten aan het bureaucratisch kapitalisme van staat en wereld zouden veel gemakkelijker op het dagelijks beleefde vlak van de bewoners van acratistische plaatsen een aanknopingspunt vinden voor een menselijk bevredigende oplossing. Je hebt het over het gevaar van repressie door de Staat ? Die is er al ! En denk eraan dat de angst voor geweren minder te vrezen valt dan de clandestiene en achterbakse overreding die ons ervan weerhoudt met open ogen te dromen en onze neigingen tot bevrijding ondermijnt.

22 *Nooit waren de omstandigheden zo gunstig om zich te wagen aan een levensstijl waartegen het beheer van de levende doden machteloos is.* Hoe kan men nu ontkennen dat de strijd tegen de vergiftiging van de aarde, van de lucht, van het water de verantwoordelijkheid en de bevoegdheid is van de onmiddellijk getroffen bevolkingen ?

23 *De acratie is de beste waarborg voor de immunitaire zelfverdediging.* Ze zorgt voor de sociale omstandigheden van een nieuw evenwicht waar onze natuurlijke vitaliteit spontaan naar smacht.

24 De acratie verwezenlijkt het overstijgen van de horizontaliteit en de verticaliteit, waartoe de geometrie van hoog en laag is teruggebracht die bepaalt *dat het volk de vrijheid heeft andere meesters te kiezen.* Nog een kleine inspanning, La Boétie !

25 *Het kwalitatieve oefent zijn invloed uit door resonanties.* In tegenstelling tot het kwantitatieve, dat de radicaliteit verzwakt door ze om te leiden, werkt de kwaliteit in op het individuele lichaam zowel als op het sociale lichaam – de microkosmos en de macrokosmos. Het geweld van de levenslust haalt het zoveel makkelijker van het zelfvernietigende geweld wanneer het bewustzijn van al wat leeft zijn groeiende walging toont voor de graaizucht die dit bewustzijn economiseert en verstikt.

26 *De mens is het overstijgen van de man en van de vrouw.* Het in het nauw gedreven patriarchaat zal het onmogelijke proberen om te verhinderen dat het antagonisme, dat hij kunstmatig uitdiepte tussen het vrouwelijke en het mannelijke dat in iedereen is verweven, zich oplost in een nieuwe alliantie met de natuur.

"De tiran sterft lachend, zegt Heine, want hij weet dat hij zal worden opgevolgd door een andere tiran." Wat is de mannelijke Macht, met afnemende krachten, van plan om in extremis de Macht te redden zonder dewelke hij niets is ? Hij maakt zich op om plaats te maken voor de vrouw, het schepsel dat hij gedurende tienduizend jaar heeft uitgebuit en onderdrukt. Maar hij doet het door bij haar, als een gif, de ziekelijke en wraakzuchtige begeerte in te druppelen om op haar beurt haar gelijken uit te buiten en te onderdrukken.

27 Hoewel nog informeel, verwacht de ideologie van het matriarchaat, die altijd de nachtmerrie van het patriarchaat was, van de opkomst van een feministisch virilisme een erkenning van zowel de emotionele pest, waarmee de wraakzucht zich kan bevredigen, en het laatste offensief van een wankelende Macht tegen de levenslust. Stop ! We hebben de patriarchale schande niet bevochten om een matriarchale Macht te erven.

28 *Het acratistische overwicht dat de natuur toekent aan de vrouw* zal het lompe manoeuvre te slim af zijn om een onderdrukkende functie toe te kennen aan zij die zowel ervan werden uitgesloten als het slachtoffer ervan waren.

29 De vrouw dankt haar acratistische overwicht aan het feit dat ze het baarmoederlijke leven belichaamt waar de man slechts onrechtstreeks aan deelneemt. Dit is het verschil dat door

de breuk met de natuur veranderde in een antagonisme, door *het hebben is het zijn* gebarsten en kwam het rijk van de scheidingen tot stand. En nu vertoont ook het hebben barsten en vliegt in stukken. Het slaagt er niet in het zijn ervan te weerhouden de verloren eenheid te herstellen. *Terwijl de roofzucht zichzelf vernietigt, wordt de onderlinge hulp herboren in een trage fusionele ontbranding.*

30 Het is aan de acratistische voorrang van de vrouw om *de fundamentele eenheid van de mens te herstellen*. Wanneer de rechtszaal, waar wordt geoordeeld over geslacht, transgender, erotische categorieën, geëconomiseerd en zagezegd inclusief schrijven (terwijl het de vrouw herleidt tot een achter- of bijvoegsel van de man), uit de mode zal zijn geraakt, zal de intelligentie van het lichaam misschien kunnen nadenken over de woorden van Empedocles : "want ik was, gedurende een tijd, jongen en meisje, boom en vogel, en vis verloren in de zee." (Van de natuur)

31 *De acratie brengt het probleem onder de aandacht van de wrede dominantie van de zogeheten menselijke soort over het dier*. De voedsteraarde is geen mythe, ze is de realiteit waaruit de wederzijdse hulp werd geboren en zich ontwikkelde vooraleer het afstoten van de natuur een draak maakte van de vrouw, een omhelzende, betoverende en giftige slang. Tezelfdertijd werd het dier voor het patriarchaat een kruipende chaos, een te temmen en te bedwingen monsterlijkheid.

32 Ondanks hun nut, zijn de initiatieven om het lot van de beesten te verbeteren niet veel meer dan humanitaire goede voornemens zolang ze zich tot de Staat richten, de belangrijkste bestuurder van het universele slachthuis. Het belang van de zelfbeheerde collectieven is om open debatten te houden over onze persoonlijke en publieke keuzes betreffende de behandeling van een dier of een boom. Wie, op het terrein, direct in aanraking komt met een probleem, is best geplaatst zich erover uit te spreken.

33 Dat we alleseters zijn opent een gemeenschappelijk veld van mogelijkheden waar de vleesetende of vegetarische optie wordt geconfronteerd met het overstijgen van dit dualisme. Elk autonoom individu staat tegenover de eigen keuze, de vleeseter tegenover het gekeelde beest waar hij van smult, de groenteliefhebber tegenover de kreet van de uit de grond gerukte wortel (laat deze inderdaad beknopte humor, je er niet van weerhouden de studies over de gevoeligheid van de planten erop na te slaan).

34 *Overvloed, je naam is vrouw*. In tegenstelling tot de "kinderkweeksters" van de landbouwsamenlevingen, deden de vrouwen uit de paleolithische beschavingen beroep op planten met abortieve, vruchtafdrijvende eigenschappen om het aantal gewenste kinderen te beperken. Deze zin voor regulering laat ons toe te denken dat dergelijke praktijken ook van toepassing waren op andere activiteiten zoals wildpluk en verzamelen, permacultuur, gastronomie, leerlooierij, werktuigen, jacht, schilderkunst, beeldhouwkunst, artistieke creativiteit, ludieke ontspanning. Een bewustzijn ontwikkelde zich. Het riep het lichaam in zijn omgeving op zich open te stellen voor de overvloed aan wereldse goederen die door een spontane organisatie konden worden uitgeprobeerd en verfijnd, gelouterd voor het geluk van de mensheid.

35 Die overvloed, een geschenk van het leven en van de fusionele wederzijdse hulp die eruit afkomstig is, zal door het hakmes van het profijt in schijfjes van niet-leven worden gesneden. En in dezelfde periode wordt de belangrijkste taak van de vrouw het hernieuwen van de kostbare kudde producenten van meerwaarde. We bevinden ons op een nieuw kruispunt van de geschiedenis. Wat de "agrarische revolutie" teweegbracht, ontbindt zich voor onze ogen. De verwoestiging van de overvloed heeft niet de

onmiddellijke ondergang van het Profijt tot gevolg maar toont wel aan dat de greep van de onmenselijkheid op de werkelijkheid der dingen zuiver virtueel is. *De stichtende daad van de opstanden van het dagelijkse leven, is dat ze niet meer bibberen voor het lege fort van de Macht.*

36 *De ommekeer van het perspectief van de dood in perspectief van het leven is het kantelpunt waar alles zich voorbereidt om te worden herboren.*

37 De vrouw draagt het leven van de mens in zich die, zolang al, smacht om menselijk te worden.

38 In de acratistische samenleving is het einde van de patriarchale familie niet alleen een gevolg van de instorting van de hiërarchische piramide, het is ook de terugkeer van de wederzijdse hulp, het blaast nieuw leven in de fusionele impuls tegenover het predatorinstinct, zo gegeerd door en voor de handelstoe-eigening.

39 Het gevaar schuilt niet zozeer in een denkbeeldig matriarchaat dat de mannelijke agressiviteit weer doet oplaaien, het zit in *de macht van het "uit de weg dat ik je plaats inneem" die de onmenselijkheid in al zijn vormen bestendigt.*

40 Wat is er bij het kind en de adolescent natuurlijker, in een collectiviteit die de roofzucht verbannen heeft, dan de ervaring van zelfbeheer die de ontdekking van affectie, liefde, vriendschap overziet ? Bestaat er een betere initiatie in de harmonie dan liefdevolle ontboezemingen ?

41 De zelfbeheerde acratie beweert niet de problemen van de migratiestromen op te lossen. Ze biedt daarentegen wel een aanpak in volledige tegenstelling met de kapitalistische methode. Wat is die methode dan wel ? Het onthalen van migranten om er een overuitgebuite reserve aan lageloonarbeiders van te maken en de overschotten en nuttelozen te verdrinken, overeenkomstig de logica van de rentabiliteit waarbij beroep wordt gedaan op de gebruikelijke strategie van de zondebok. *Het tot op heden aangenomen perspectief is een perspectief van de dood. We zijn in staat het om te keren.*

42 De huichelachtige bewering "We kunnen niet alle miserie van de wereld opvangen" [menigmaal herhaald door Frankrijks eerste minister Michel Rocard tussen 1989 en 2009 https://fr.wikipedia.org/wiki/La_France_ne_peut_pas_accueillir_toute_la_mis%C3%A8re_du_monde] is weerszinwekkend, temeer daar ze wordt uitgesproken door welgestelden die zich hebben verrijkt met het nog armer maken van arme landen. Bovendien maakt ze vandaag deel uit van een absurde beweging van planetaire vernietiging waaraan niemand wordt geacht te ontsnappen.

43 Het onthaal van migranten is mogelijk dank zij de heropleving "uit de nacht ter tijden" van de fusionele wederzijdse hulp. Door de acratistische voorrang van de vrouw te ondersteunen, werpt het algemene zelfbeheer licht op de coördinatie van projecten die worden gedragen door de nieuwe alliantie met de natuur die zich vanaf nu aandient.

44 Een van de belangrijkste vragen die de vergaderingen van zelfbeheerde collectieven zullen moeten beantwoorden is : willen we migranten onthalen ? Indien het antwoord ja is, hoeveel en onder welke voorwaarden ? De vereiste van kwaliteit in acht genomen wil dit zeggen, voorrang geven aan kleine hoeveelheden, zoals aangegeven door Charles Fourier. Betreffende de voorwaarden voor vrijgevigheid en gastvrijheid, *moet zowel worden afgezien van het beruchte integratiecriterium, eigen aan de racistische*

propaganda, zonder te verhullen dat we niet bereid zijn om, in naam van culturele tradities, een vrouwenhaat en een misprijzen voor de vrouw in stand te houden die alle godsdiensten in hun zog meeslepen, van het islamisme tot het evangelisme. Bestaat er beter dan de aandacht vestigen op het vrouwelijke in de man en het mannelijke in de vrouw om standvastig te blijven tegenover een onaanvaardbare regressie, zonder gebruik te maken van verwijt noch schuld ?

45 Het leven en zijn bewustzijn zijn in staat deuren te vinden in een op zichzelf gekeerde wereld die aan alle kanten is omsloten. Door ze te openen bieden ze de ommekeer van perspectief een kantelpunt. *Ze hertekenen het universum met zicht op het leven.*

46 Wie zijn lichaam hertekent, hertekent de wereld. Het leert de ruimte en de tijd opnieuw vormgeven door zich te richten op het instinct van het leven en door de reflexen van de dood, die het achtervolgen en proberen te ontaarden, af te zweren.

47 De praktische poëzie, waar de acratistische voorrang van de vrouw deel van uitmaakt, raadt aan om een blijvende relatie op te bouwen tussen de migranten die geroepen zijn in een zone van zelfverdediging van het leven te verblijven, en hun dorp, stad, regio van herkomst. *Zo zal, beetje bij beetje, het leven van de wereld zich openen voor zichzelf en haar bewustzijn ontvouwen.*

48 We willen geen samenleving meer die wordt gedomineerd door de Macht, het profijt, de haat, de roofzucht. Dit gezegd zijnde, die samenleving wil ons ook niet meer. Het verschil is dat ze, door onze uitroeiing te programmeren, ook haar eigen vernietiging programmeert. *Het is op dit breekpunt dat de opkomst van het levensperspectief in de geschiedenis van elkeen en van iedereen verschijnt als een ware renaissance.* De levenslust herontdekken, is alles opnieuw leren uitvinden.

49 In ieder van ons zit zoveel negatieve energie, zoveel haat die niets anders vraagt dan zich te ontplooien in verliefde vrijgevigheid.

50 Niets draagt beter zorg voor de immunitaire zelfverdediging dan zich voortdurend plaatsen in een praktische poëzie waar het gevoel en het bewustzijn overheersen dat mijn persoonlijk evenwicht in resonantie is met de levenslust die de wereld weer in evenwicht tracht te brengen.

51 We bevinden ons in het centrum van de orde en van de wanorde. Aan ons om er uit te raken door de weg van het hart te volgen.

21 oktober 2023

In genegen herinnering aan Marc Tomsin

Vertaling GC
19 november 2024